

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY S. W. HORNING

Ο ΠΙΟ ΤΥΧΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΙΚΙΑΣ

Ενώ επέστρεφε σ'ω συνοικισμό, ο Τζάκ Ντέβερελλ, ο διευθυντής του μεγάλου αγροκτήματος του Ντάντουγκ, στην Αυστραλία, αναγκάστηκε σ'α μιά τ'ω δρόμου ν'α ξεπεζέψει από τ' έργο του. Βρισκόταν σ'ε μιά απόσταση δεκατεσσάρων χιλιομέτρων από την κατοικία του και τ'ω λόγ'ω του, τ'ω όποι'ω είχε στραμπουλήξει τ'ε πόδι του, δ'εν μπορούσε ν'α προχωρήσει.

Ο Ντέβερελλ ήταν ένας νέος καλοδεμένος, μαθημένος από παιδί σ'η σκληρή ζωή τ'ης ύπαιθρου. Όταν βεβαίωθηκε π'ώς τ'ω έργο είχε κουρασθή, έβγαλε τ'η σέλλα και τ'ω χαλιάρη, περιτύλιξε τ'ο πονεμένο πόδι και άφησε τ'ω ζω'ω ελεύθερο. Κατόπιν φορτώθηκε τ'η σέλλα και προχώρησε ως τ'ον πλη'εστερο λόφο, και κάθισε κάτω από ένα συδεντρο. Δ'εν τ'ω ένοιωσε π'ώς θ'α κοιμόταν μ'α βραδεία κάτω από τ'ε άστέρια... Έκείνο που τ'ον σινοχωρούσε, ήταν δ'τι θ'α έμενε νηπτικός ως τ'ην άλλη μέρα, γιατί δ'εν είχε πάρει καθόλου τροφή μαζί του.

Ο Τζάκ Ντέβερελλ είχε χαρακτήρα σταθερό κ'ι' ελκρινή κ'ι' επειδή ήταν εργατικός και φιλόδοξος, είχε καθαρώσει, σ'ε ηλικία είκοσι έξι τ'ω χρόνων, ν'α καταλάβη τ'ην επίσημη θέση του διευθυντού ε'ως από τ'α μεγαλειότερα αγροτικά κτήματα τ'ω τόπου. Ο ίδιος ώμολογούσε δ'τι υπήρξε πάντοτε τυχερός. Καυχόταν μάλιστα για τ'ην τύχη του. 'Αλλά κ'ι' δ'τα καμιά φορά τ'ω συνέβαιναν μικρά δυσάρεστα απρόσπτα σ'άν τ'ω σημείον, ο'υτε τ'α λάβαινε κ'άν ό'τι θ'μει και τ'α υπέμενε καρ'ερικά.

Ξαπλωμένος τώρα άνασκελα, άναλογιόταν τ'η σημερινή β'ηφμες, ή άποθήκες ήσαν γεματές κ'ι' ο ιδιοκτήτης τ'ω κτήματος και μετά έτα μ'ια ήπρόκειτο ν'α παντρευθή με μ'ια ζηλευτή κόρη από τ'η Μελβούρνη, ώμορφη και πλούσια. 'Όλα π'ηγαίαν καλά. Η συγκομιδή υπήρξε πλούσια, ή βοσκές περιήφμες, ή άποθήκες ήσαν γεμάτες κ'ι' ο ιδιοκτήτης τ'ω κτήματος ήταν ένθουσιασμένος με τ'ον νέο διευθυντή του. 'Αλλά κ'ι' ο Τζάκ ήταν εύχαριστημένος με τ'ον έαυτ'ω του.

Τυχερός σ'τη δουλειά του, τυχερός σ'την αγάπη του!.. Π'ώς λοιπόν ν'α μ'ην ήταν χαρομενος, άν λάβαινε μάλιστα κανείς ό'τι θ'μει δ'τι τ'ω παρελθόν τ'ω πατέρα του κάθε άλλο παρά παστρικό ήταν. Μ' ένα τέτοιο μοντζουρομένο όνομα θ'α δυσκολευόταν ένας νέος ν'α βρη' εργασία σ'ε μιά πολιτεία. Σ'τις άποικίες όμως κάθε άτομο εκτιμάται από τ'ην προσωπική αξία του.

Ένώ ο Τζάκ συλλογιόταν δ'α αυτά και κάμνιζε τ'ην πίπα του για ν'α διασκεδάση τ'ην πείνα του, που τ'ον βασάνιζε δ'ολόνα περισσότερο, από τ'ην άσπ'ητη πλευρά τ'ω λόφου, άπαρτήρητος, κάποιος διαβάτης πλησίαζε.

Ήταν ένας άνδρας μάλλον ηλικιωμένος, αλλά καλοστεκούμενος. Φορούσε καινούργια ρούχα, κουβαλούσε ένα γεμάτο δισάκι κ'ι' είχε κρεμασμένες από τ'ους ώμους του τ'ις κούβερτες του τυλιγμένες κυλινδρικά. Στάθηκε σ'ε αρκετή απόσταση από τ'ον Ντέβερελλ, τ'ω όποι'ω τ'ην παρουσία δ'εν ό'ωπτεύθηκε, πέταξε χάμω τ'ω φορτίο του και μουρμούρισε:

— Επ'ι τέλος, έφθασα σ'το Ντάντουγκ! Βρισκόμαι έντ'ό τ'ων συνόρων τ'ω αγροκτήματος. 'Ας ξεκουραστώ απόψε κ'ι' αύριο θ'α τ'ον δώ.. Καί τώρα άς ανάγω μ'ια φωτιά κ'ι' άς φάω..

Τ'ω τρέξιμο τ'ων ξερών κλαδιών, τ'ης φωτιάς κ'ι' άμέσως κα-

τόπιν μερικές σπ'ιθες που έλαμψαν σ'το σκοτάδι, έκαναν τ'ον Ντέβερελλ ν'α πεταχθή από τ'η θέση του και ν'α σπ'ήσει π'ρός τ'ε εκεί.

— Όταν έφτασε, είδε τ'ον άγνωστο που έτοιμάζε τ'ο δείπνο του.

— Διάβολο — σκέφτηκε ο νέος — αυτό θ'α π'η τύχη! Πεινούσα κ'ι' άμέσως βρέθηκε ένας άνθρωπος ν'α μου έτοιμάσ'ω τ'ω γεύμα μου. Καί πο'ός ξέρει, ίσως μου παραχωρήσει και μ'ια άκρη τ'ης κούβερτας του.

Ο Τζάκ πλησίασε και χαίρθηκε. Ο ξένος, δ'ταν τ'ον είδε, άρχισε ν'α βγάη τ'ρόφιμα για δυ'ω άτομα. Κ'ι' όσο αυτός έκανε τ'ις προετοιμασίες του γεύματος, ο Τζάκ π'ηγε και ξαπλώθηκε σ'πάνω σ'την άπλωμένη κούβερτα και με τ'ο άφελές και πρόχαρο όφος του έπ'η:

— Πεινούσα τ'ομερά και σ'ε μ'ια ευγνώμων, φιλε μου. 'Αλλά έτσι μου συμβαίνει πάντοτε. Είμαι, μ'ελέπεις, ο πιο τυχερός άνθρωπος τ'ης άποικίας.

— Έισε κανείς από τ'ους ανθρώπους τ'ου Ντάντουγκ μ'ηπας; ρώτησε ο γέρος, χωρίς ν'α γυρίσει ν'α τ'ον κυτίαση.

— Ναι. Έπέστρεφα σ'το συνοικισμό, μ'α στραβοπάτησε τ'ε έργο μου κ'ι' αναγκάσθηκα ν'α σταθώ εδ'ω. 'Όσο τ'ω πρωτ' θ'α έινε καλά.. 'Ας ξεκουρασθή τώρα τ'ο φτωχ'ω θ'α βρη' άφθονο γρασιδι για ν'α βοσκήση και σ'α κουλ'ωματα υπάρχει νερά από τ'ις τελευταίες βροχές.. 'Α! Έίχαμε καλή χρονιά, φέτος.

— Με τ'ην πλάτη τ'ου γυρισμένη πάντοτε, ο γέρος ρώτησε τάχα άδιάφορα:

— Ο Μστερ Ντέβερελλ, ο διευθυντής τ'ω αγροκτήματος, ε'ινε έκε'ε τώρα;

— Θέλεις ν'α π'ης—έινε εδ'ω—γιατί εγ'ω είμαι ο Ντέβερελλ..

Ο άγνωστος έκανε κάποια άδέξια κίνηση, σ'άν ν'α ξαφνιάστηκε από τ'ην απάντησ'η τ'ου νέου, και λίγ'ω από τ'ω περιεχόμενο τ'ω δοχείου, που κρατούσε σ'α χέρια του, χύθηκε σ'τη φωτιά. 'Αν εκείνη τ'η στιγμή, ο Τζάκ μπορούσε ν'α δ'η τ'ω πρόσωπο τ'ου ξένου, θ'α παρατηρούσε πως έφανικά είχε χλωμάσει τ'ομερά, π'ώς σήκωσε τ'α μ'ατια του σ'τον ούρανό, σ'άν ν'α κ'ιτταζε τ'ε άστέρια και π'ώς τ'α χείλη του κινήθηκαν, σ'άν ν'α μουρμούριζε κάποιος άφωνη προσευχή.

—.....'Ερχόμου, μήπως για ν'α με δ'ης; ρώτησε ο Τζάκ.

— Π'ηγαίνα σ'το Ντάντουγκ.

— 'Αν ζ'ητ'η δουλειά, ένιουσα σου, γέρο, θ'α φροντίσω ν'α σου βρω δουλειά, έπ'ηε ο νέος άποφασιστικά. Δ'εν μου χρειάζονται άλλα χέρια, αλλά θ'α σ'ε πάρω εσένα γαηρικ'ω, γιατί μ'έσπασα, φιλε μου, από τ'η φοβερή πείνα που με βασάνιζε... 'Αλήθεια, θ'α φάμε τώρα;

— Ναι. 'Ετοιμάσα και τ'ο τ'άι.

Για λίγ'ω ώρα ο Τζάκ σώπασε. 'Ετρωγε μ' αληθινή απόλαυση τ'ω λιπ'ω γεύμα του. 'Όσ'ωτόσο τ'ω έκανε έντύπως δ'τι ο ξένος δ'εν έτρωγε σχεδόν.

— Έσύ γιατί δ'εν τ'ρώς, γέρο; Δ'εν πεινάς;

— Δ'εν πεινώ!

'Αλλά ο Τζάκ πεινούσε και δ'εν σ'ταμάτησε, παρ'α μόν'ω δ'ταν άδειασε τ'ο πιάτο του. Κατόπιν, δ'ταν τελείως, ξαπλώθηκε άπ'άω σ'την κούβερτα και άναψε τ'ην πίπα του.

Η φωτιά είχε σ'φήσει π'ιά και μονάχη ή λάμψη τ'ης χόθολης φωτίτιζε τώρα τ'ω πρόσωπο τ'ου νέου. Ο γέρος καθόταν λίγ'ω παρ'έκει, σ'το σκοτάδι, και

Ο Τζάκ π'ηγε και ξαπλώθηκε πάνω σ'την άπλωμένη κούβερτα...

τά μάτια του δεν ξεκολλούσαν από το πρόσωπο του Τζάκ.

—Γιατί δεν έρχεσαι να καθήσης κι' εσύ άπάνω στην κουβέρτα σου; είπε ο Τζάκ.

—Καλά είμαι κι' εδώ. Ακούσμε. Μίστερ Ντέβερελλ... Έγώ, δεν ήρθα για να σας ζητήσω δουλειά. Ήρθα για να σας μιλήσω για τον πατέρα σας..

—Διάβολε !..

Πού τον γνώρισες έσύ; ρώτησε ο νέος με φανερή στενοχωρία.

—Ήμουν μαζί του στη φυλακή... Είμαστε σύντροφοι εκεί.

—Και... γνωρίζεις το παρελθόν του;

—Ναι

—Μά την πίστη μου! φώτασε με όρημ' ο νέος, πληρώσω για τη

Με σταθερό βήμα, ο ξένος άποακρόνηξε...

άν ήρθες εδώ για να με εκβιάσης, για να σε σιωπή σου, έπεσε άσχημα..

—Οχι, είπε ο ξένος άργα, δεν ήρθα μ' αυτήν την πρόθεση. Άφου σας συνάντησα εδώ, δεν υπάρχει λόγος να προχωρήσω ως το Ντρίντουκ. Ήρθα γιατι ο σύντροφός μου με παρακάλεσε μια που άπολύθηκα, να έρθω να σας δω και να σας δώσω την εύχή του

—Ο πατέρας μου έχει καταδικαστή σε ισόβια, είπε ο νέος κειφικός. Δεν τον θυμάμαι σχεδόν, ήμουν τότε μικρό παιδάκι. Είνε καλά;

—Ήταν πολύ καλά όταν τον άφησα.

—Πετέ δεν έμαθα τί άκριβώς είχε συμβή; —Ο πατέρας σας ήταν ο διευθυντής μιας Γραπής. Έκανε μια μεγάλη κατάρχη για να κάνει δικές του επιχειρήσεις σε μεταλλεία. Όταν κατεστράφη, βγήκε στο κλαρί. Πάλεψε σαν θηρία, ώσπου τον συνέλασαν.

—Α! στέναξε ο νέος και μια λάμψη φώτισε τα μάτια του. Φέρθηκε παλληκαρίσια τουλάχιστον..

—Θά είχε κάνει καλύτερα να παραδοθή μόνος του και ν' αναγνωρίση το σφάλμα του. "Ας εινε όμως, δεν θά το συζητήσουμε αυτό. Καταλαβαίνω πώς ή έπίσκεψίς μου, κάθε άλλο παρά ειχαρίστος εινε για να σας, Μίστερ Ντέβερελλ, αλλά υποσέθηκα στον πατέρα σας να έρθω να σας δω. Θάταν χειρότερο για σας, αν έξαφνα έρχόταν ο ίδιος, ε' ;

—Εννοείται! Και μάλιστα τώρα. Γιατι αυτή τη στιγμή θεωρώ τον έαυτό μου ως τον πιο τυχερό άνθρωπο της άποικιας. Καταλαβαίνεις λοιπόν, πώς αν παρουσιαζόταν ο δυστυχισμένος πατέρας μου..

—Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος, είπε ο ξένος με πιγνή φωνή. "Ωστόσο, ως σύντροφος του πατέρα σας, χαιρώ που είστε εύτυχής."

—Ο Τζάκ διηγήθηκε τότε, πώς είχε φθάσει στη σημερινή θέση του διευθυντού του κημιατος, μίλησε για τον προσεχή γάιο του, τις έλλειδες του για ένα καλύτερο ακόμα μέλλον, και τέλος του εξήγησε πόσο δυσάρεστη έντύπωση θά έκανε ή παρουσία του πατέρα του, αν έξαφνα του γαριζόταν το υπόλοιπον της ποιής του κι' έρχόταν ξαφνικά.

—Κι' όμως, είπε ο ξένος με πασάξενο τόνο φωνής, αν υποθήση κανείς πώς συνέβαινε ένα τέτοιο άποόδοπο —πράγμα έντελώς άπίθανο—άλλά ως το υποθέσουμε. "Ο πατέρας σας δεν θά σας έννοχούσε, αυτό το έρω καλά, το μόνο που θά ζητούσε θά ήταν να σας βλέπη καμιά φορά, χωρίς φυσικά, να ξέση κανείς πώς εινε πατέρας σας.. Δεν θά του δίνατε τη δουλειά που μοι προτείνατε έμένα; ρώτησε ο γέρος, κι' ή φωνή του έτρεμε από συγκίνηση.

—Οχι! είπε ο Ντέβερελλ άποασιστατικά. "Αν επέστρεφε ο πατέρας μου, δεν θά τον έπαρινα ως έργάτη. "Ας πήγαιναν όλα στα κοιμάτια!..." Ο πατέρας μου θά εύρισκε κοντά μου τη θέση που του ταυριάζει. Μπορέ να έσοαλλε, αλλά ενώ θά έκανα ποτέ την άτιμία να τον άπαρηθώ θά ήμουν γι' αυτόν ένας άφω-

σιωμένος γιός ως την τελευταία μέρα της ζωής του. Αυτό θά έκανα, γέρο!..." "Ωστόσο, ομολογώ, έξακολούθησε ο Τζάκ, ενώ ο ξένος ρουφούσε άπληστα τα λόνια του, ότι θάταν πολύ σκληρό για μένα. Τόσα χρόνια εργάζομαι τίμα για να φάσω ως εδώ που έφάσα. "Η παλιά αυτή ιστορία έχαστηκε, αλλά, όσο κι' αν ο κόσμος μ' έξετίμησε με την προσωπική μου άξια, θά μου έκανε κακό ή παρουσία του πατέρα μου, γιατι σου έπαλαμθάνω ότι ποτέ δεν θά τον άπαρηθούμν. Θά προτιμούσα ώστόσο, αν δής τον πατέρα μου, να μη του έπαλαμθής σου έμπιστεύηκα. Πές του μούνα πώς είμαι καλά..

—Δεν θά ξαναδω ποτέ τον πατέρα σου, γιατι ο πατέρας σου πέθανε. Του είχα υποσέθη να εκτελέσω την τελευταία παραγγελία του. "Αν στην άρχή σας έκρυφα την άλήθεια, το έκανα γιατι είχα την περιέργεια να ιδώ πώς θά πέρινατε το ζήτημα.

—Ο Θεός άς τον άναπαύση! φιθύοισε ο Τζάκ, κάνοντας το σημείο του σταυρού. "Τίως αυτό ήταν το προτιμότερο. "Όσο για σένα, γέρο, ως το τέλος της ζωής σου, θά βρή κοντά μου, δουλειά, στέγη, και τροφή.. Και τώρα άς πλάξοιμε.

***

Το φεγγάρι είχε ανατείλει άργα κι' έριχνε το λιγοστό φως του άπάνω στους δυο άνδρες, οι όποιοι, τυλιγμένοι ο καθένας σε μια κουβέρτα, κοιτόντουσαν πλάι-πλάι. Κάθε τόσο, ο ξένος έπιανε το χέρι του και άπαλά, για να μη τον ξυπνήση, χάιδε την πλάτη ή τους ώμους του νέου. Ισώ πρώτου ξημερώσει, ο γέρος σηκώθηκε σιγά, τύλιξε την κουβέρτα του, έτίμασε το διακάκι του και μάζεψε όσα είχε φέρι μεζύ του, δλα, εκτός από την κουβέρτα με την όποια ο νέος ήτο σκεπασμένος. "Ενοιωθε μια κρυφή χαρά, γιατι θά του άφηνε κάτι δικό του.

Προτού ξεκινήσει, άφου φορτώθηκε τα ύπαρχοτά του, την τελευταία στιγμή, έκρυψε κοντά στον κοιμισμένο νέο, τον κύταξε έπιμονα, σαν ναθλε να του έντυπωθή βαθειά στη μνήμη ή φυσιογνωμία του.

Ο Τζάκ κοιμόταν βαθειά κι' ένα χαμόγελο εύτυχιας πλανιόταν στα χείλη του.

Κοιμόταν άνύποπος για την τραγωδία που παιζόταν δίπλα του.

Ο ξένος έξακολουθούσε να τον κυτάζει. "Όποιος τους έβλεπε εκείνη τη στιγμή, θ' άπορούσε για την καταπληκτική όμοιότητα των δυο άνδρών, κι' άσφαλώς θά έλεγε πώς ήταν πατέρας και γιός.

Τέλος, με βαθύ άναστειασμό, ο ξένος σηκώθηκε και δυο χοντρά δάκρυα κύλισαν άργα στα μάγουλά του. Κατόπιν με σταθερό βήμα ο έλλοτε κατάδικος των φυλακών έφυγε...

Ναι, ο γέρο Ντέβερελλ ήταν νεκρός για το γιού του. Θά έκπαριζόταν, θάπερνε άλλο όνομα, θά μύ όταν άγνωστος για όλους, για να μη βλάπη το παιδί του.

Άλλά βλέπετε, ο Τζάκ Ντέβερελλ σάστηκε πάντοτε τυχερός. Μήπως δεν το άναγνώριζε ο ίδιος;

'Ο ξένος κύταξε έπιμονα τον νέο που κοιμόταν..